

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 6 2018, nummers 150 – 177 dinsdag 13 februari 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Waterwet.....	10
Werkloosheid	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	12
Sociale zekerheid overig	13
Bestuursrecht overig	16
Arbeidstijdenbesluit wegvervoer	16
Belastingdienst-Toeslagen.....	18
Gezondheid.....	19
Huisvesting	20
Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag	22
Vreemdelingenrecht.....	24
Terugkeerbesluit.....	24
Asiel.....	25
Opvang	27
Richtlijnen en verordeningen	28
Vreemdelingenbewaring	29
Procesrecht.....	29

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 150

MK ABRS, 07-02-2018, 201700251/1/R2

raad van de gemeente Gilze en Rijen, verweerder.

Awb 2:14 lid 2, 3:12 lid 1

Verordening op de elektronische bekendmaking Gilze en Rijen 2013 (hierna: de Verordening)

UNIFORME OPENBARE VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Niet verschoonbare termijnoverschrijding van de zienswijzentermijn. Een eventueel gebrek in een niet wettelijk verplichte kennisgeving kan alleen tot een verschoonbare termijnoverschrijding leiden als de indiener van een zienswijze door die kennisgeving op het verkeerde been is gezet. Die omstandigheid doet zich hier niet voor.

[Vaststelling] bestemmingsplan.

[...]

Niet in geschil is dat [appellant] eerst na afloop van de in de elektronische en papieren kennisgevingen genoemde termijn zijn zienswijze over het ontwerpplan naar voren heeft gebracht.

[appellant] betoogt dat hij niettemin tijdig op 31 augustus 2016 een zienswijze heeft ingediend, te weten binnen zes weken na 20 juli 2016, de dag dat de kennisgeving van de terinzagelegging van het ontwerpplan is gedaan in het papieren "Weekblad Gilze en Rijen".

[...]

Gelet op artikel 2:14, tweede lid, en artikel 3:12, eerste lid, van de Awb, gelezen in onderlinge samenhang, dient van een ontwerpbesluit op ten minste één geschikte analoge wijze als bedoeld in artikel 3:12, eerste lid, kennis te worden gegeven, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald. In dit geval is in de Verordening, en daarmee bij wettelijk voorschrift, bepaald dat de publicatie van ontwerpbesluiten en besluiten elektronisch plaatsvindt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 8 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:355](#)) kan een kennisgeving via het internet een geschikte wijze van kennisgeving als bedoeld in artikel 3:12, eerste lid, van de Awb zijn. Dat, naar [appellant] ter zitting heeft gesteld, niet iedereen over een computer beschikt en geabonneerd is op een digitale nieuwsbrief laat onverlet dat de Awb voorziet in de mogelijkheid van elektronische bekendmaking.

De kennisgeving van de terinzagelegging van het ontwerpplan in het elektronisch Gemeenteblad van 15 juli 2016 heeft de in artikel 3:12 van de Awb bedoelde inhoud.

Gelet hierop heeft de elektronische kennisgeving van de terinzagelegging van het ontwerpplan op de wettelijk voorgeschreven wijze plaatsgevonden. De kennisgeving in het papieren "Weekblad Gilze en Rijen" van 20 juli 2016 was wettelijk niet verplicht en bedoeld als attenderingsservice.

[...]

Een eventueel gebrek in een niet wettelijk verplichte kennisgeving kan alleen tot een verschoonbare termijnoverschrijding leiden als de indiener van een zienswijze door die

kennisgeving op het verkeerde been is gezet. Die omstandigheid doet zich naar het oordeel van de Afdeling hier niet voor. Zowel in de elektronische kennisgeving als in de onverplichte papieren kennisgeving is duidelijk dezelfde begin- en einddatum van de terinzagelegging van het ontwerpplan vermeld. Bij [appellant] kon derhalve geen onduidelijkheid bestaan over de duur van de termijn waarbinnen zienswijzen konden worden ingediend. Het enkele feit dat de onverplichte kennisgeving van 20 juli 2016 niet voorafgaand aan de terinzagelegging is gedaan, maar twee dagen na aanvang daarvan, brengt niet mee dat reeds daarom de termijnoverschrijding verschoonbaar is of dat een nieuwe termijn zou moeten zijn geboden, zoals [appellant] heeft gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2018:379](#)

JnB2018, 151

MK ABRS, 07-02-2018, 201700182/1/A3

burgemeester van Schagen.

Awb 4:5

AANVRAAG. Verlenging hersteltermijn. Artikel 4:5 is geen belemmering om een aan betrokkene geboden hersteltermijn te verlengen, alvorens gebruik te maken van de bevoegdheid de aanvraag niet te behandelen. Het betoog van appellante dat voor haar niet kenbaar was dat de hersteltermijn was verlengd, wordt niet gevolgd.

De rechtbank heeft allereerst terecht overwogen dat uit de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 27 november 2007, [ECLI:NL:CRVB:2007:BB8960](#), volgt dat artikel 4:5 van de Awb geen belemmering is om een aan betrokkene geboden hersteltermijn te verlengen, alvorens gebruik te maken van de bevoegdheid de aanvraag niet te behandelen. Niet in geschil is dat op 9 juni 2015 is gesproken over ontbrekende stukken en dat naar aanleiding daarvan namens De Beleving nadere stukken zijn ingezonden. De rechtbank heeft terecht overwogen dat door de mondelinge mededeling op 9 juni 2015 de hersteltermijn als bedoeld in artikel 4:5, eerste lid, van de Awb was verlengd binnen de termijn van vier weken als bedoeld in het vierde lid van dat artikel. Voor zover De Beleving betoogt dat voor haar niet kenbaar was dat de hersteltermijn was verlengd, kan de Afdeling haar daarin niet volgen. Hoewel partijen van mening verschillen over de gemaakte afspraken, baseert de Afdeling zich met de rechtbank op de stukken uit het dossier waaruit kan worden afgeleid dat de vertegenwoordiger van De Beleving aantekeningen heeft gemaakt van het gesprek op 9 juni 2015 en op 17 juni 2015 ook daadwerkelijk nadere stukken heeft ingediend. Dat duidelijk was wat van De Beleving werd verwacht, kan tevens worden afgeleid uit de namens haar naar de behandelend ambtenaar gestuurde e-mail van 30 juni 2015. Gelet op de eerder verleende hersteltermijn en de brief van 15 mei 2015, acht de Afdeling het met de rechtbank niet aannemelijk dat het De Beleving onvoldoende duidelijk was wat de consequenties zouden zijn als zij geen aanvullende gegevens zou overleggen. De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het besluit van 22 december 2015 in strijd is met artikel 4:5, vierde lid, van de Awb of het rechtszekerheidsbeginsel.

[ECLI:NL:RVS:2018:407](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 152

ABRS, 08-02-2018, 201702009/1/A3 en 201702020/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Deventer.

Awb 2:14 lid 1

HANDHAVING. Verbeurde dwangsom. Aan processen-verbaal die niet op ambtseed of ambtsbelofte zijn opgemaakt, komt minder bewijskracht toe, maar dit brengt niet met zich dat ze zonder bewijskracht zijn. I.c. bevatten ze gedetailleerde verslagen van toezichthouders van de gemeente, van wie niet is gebleken dat zij een belang hebben bij het onjuist vermelden van hetgeen zij hebben waargenomen. Betwisting is op zichzelf onvoldoende om aan de juistheid van de processen-verbaal te twijfelen. Verwijzing naar de uitspraken van de ABR van 19 februari 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:554](#)) en 1 juni 2016, ([ECLI:NL:RVS:2016:1480](#)).

[ECLI:NL:RVS:2018:390](#)

JnB2018, 153

MK CRvB, 30-01-2018 (publ. 06-02-2018), 16/3627 PW, 17/1345 PW, 17/5840 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6 lid 2

Participatiewet (PW) 18a

BESTUURLIJKE BOETE. Een besluit tot boeteoplegging kan ook zonder een in rechte onaantastbaar besluit tot intrekking en terugvordering worden genomen. In het kader van de boete dient wel een zelfstandig oordeel over de schending van de inlichtingenverplichting te worden gegeven.

Bestuurlijke boete opgelegd.

[...]

Op grond van artikel 18a van de PW legt het college een bestuurlijke boete op indien de belanghebbende de inlichtingenverplichting heeft geschonden. Van toepassing zijn artikel 18a van de PW en het Boetebesluit socialezekerheidswetten, zoals deze met ingang van 1 januari 2017 luiden. Voor een weergave van de relevante uitgangspunten bij de beoordeling van de evenredigheid van een bestuurlijke boete wordt verwezen naar de overwegingen 5.1 tot en met 5.11 van de uitspraak van 11 januari 2016,

[ECLI:NL:CRVB:2016:12](#).

Appellante heeft met verwijzing naar de onschuldpresumptie in artikel 6, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden aangevoerd dat het college het besluit tot boeteoplegging niet heeft kunnen nemen omdat nog niet onherroepelijk over de intrekking en terugvordering was beslist. Deze beroepsgrond slaagt niet. Een besluit tot boeteoplegging kan ook zonder een in

rechte onaantastbaar besluit tot intrekking en terugvordering worden genomen. In het kader van de boete dient wel een zelfstandig oordeel over de schending van de inlichtingenverplichting te worden gegeven (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 28 juni 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:3024](#)).
[ECLI:NL:CRVB:2018:326](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 154

Voorzieningenrechter ABRS, 07-02-2018, 201706314/1/A1 en 201706314/2/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Zuid.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

WABO. Weigeren omgevingsvergunning voor bouwactiviteiten terecht in stand gelaten. Het beoogde gebruik valt niet onder de ter plaatse toegestane horeca. Nu de locatie er op is ingericht dat gekochte etenswaren ter plaatse kunnen worden genuttigd, is de verkoop van kleine etenswaren niet te beschouwen als toegestane detailhandel.

[...] [weigering] omgevingsvergunning voor het wijzigen van de voorgevel van en het aanbrengen van reclame-uitingen op de eerste bouwlaag van het pand [...] te verlenen.

[...] Tussen partijen is uitsluitend in geschil of het beoogde gebruik ten behoeve waarvan de bouwactiviteiten strekken, aanleiding vormt om de omgevingsvergunning wegens strijd met het bestemmingsplan te weigeren.

[...] Ter beoordeling staat [...] de vraag of de activiteiten, gelet op de planologische uitstraling daarvan, zijn te beschouwen als die van een restaurant in categorie IV dan wel als die van een ter plaatse niet toegestaan fastfoodrestaurant in categorie I.

[...] het algemeen bestuur [heeft] naar het oordeel van de voorzieningenrechter ervan mogen uitgaan dat de verkoop van pizzapunten en andere kleine etenswaren bepalend is voor de planologische uitstraling van de horeca-activiteiten ter plaatse. [...] De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat het beoogde gebruik dat ten behoeve van een fastfoodrestaurant betreft.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat het beoogde gebruik van de locatie, ten behoeve waarvan de omgevingsvergunning is aangevraagd, in strijd is met [...] de planvoorschriften [...].

[...] Ingevolge artikel 4, eerste lid, aanhef en onder c, van de planvoorschriften, is de eerste bouwlaag van de locatie onder meer aangewezen voor detailhandel.

Het begrip 'detailhandel' is niet gedefinieerd in het bestemmingsplan.

Hoewel [...] heeft gesteld dat er geen gelegenheid wordt geboden om stand kleine etenswaren te nuttigen, zal het voor klanten, zo heeft de voorzieningenrechter begrepen, wel mogelijk zijn om aan een tafel plaats te nemen om kleine etenswaren te nuttigen. Nu

de locatie er op is ingericht dat gekochte etenswaren ter plaatse kunnen worden genuttigd, is de verkoop van kleine etenswaren, zoals door [...] gesteld, niet te beschouwen als detailhandel. Hieraan doet niet af de door [...] gestelde omstandigheid dat een bakkerswinkel, waar ook belegde broodjes worden verkocht, als ingevolge een bestemmingsplan toegestane detailhandel wordt beschouwd. Of dat zo is, is afhankelijk van de concrete omstandigheden van het geval en de van toepassing zijnde planregels. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:376](#)

JnB2018, 155

MK ABRS, 08-02-2018, 201607766/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.14 lid 1 aanhef en onder c, aanhef en onder 1°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.4 lid 1 en 2

Publicatierreeks Gevaarlijke Stoffen (PGS) 15

WABO-milieu. Veranderingsvergunning voor het op- en overslaan van (tank)containers. Een bestuursorgaan mag in de regel zonder verder onderzoek en nadere motivering de voor een inrichting in aanmerking komende beste beschikbare technieken bepalen aan de hand van de juist met het oog hierop vastgestelde en wettelijk aangewezen informatiedocumenten.

In een dergelijk geval is het aan degene die pleit voor andere technieken om feiten of omstandigheden te stellen die meebrengen dat het bestuursorgaan in het specifieke geval niet in redelijkheid van het informatiedocument heeft mogen uitgaan. Dat toepassing van beste beschikbare technieken voor een bedrijf kosten meebrengt en tot beperkingen kan leiden voor de door een bedrijf voorgenomen bedrijfsvoering, is geen omstandigheid die meebrengt dat niet in redelijkheid mag worden uitgegaan van de in een informatiedocument beschreven technieken.

Ook voor het overige is er geen grond voor het oordeel dat het college bij zijn vergunningverlening niet heeft mogen aansluiten bij PGS 15.

Omgevingsvergunning voor het veranderen van een inrichting voor het op- en overslaan van (tank)containers.

[...]

RST betoogt primair dat de rechtbank heeft miskend dat het college randstapeling vanwege de specifieke omstandigheden van RST niet als beste beschikbare techniek heeft kunnen aanmerken. Subsidiair betoogt RST dat de rechtbank heeft miskend dat het college aanleiding had moeten zien om een van de door haar voorgestelde werkwijzen aan te merken als volgens PGS 15 toegelaten maatregelen waarmee een gelijkwaardige bescherming wordt bereikt.

[...]

Gezien artikel 5.4, eerste lid, van het Besluit omgevingsrecht moet het college rekening houden met PGS 15. RST betoogt terecht dat 'rekening houden met' betekent dat het niet is uitgesloten dat het college ook andere technieken dan die welke in PGS 15 zijn

genoemd als beste beschikbare technieken zou kunnen aanmerken. Dit is overigens ook vermeld in paragraaf 1.5 van de meest recente versie van PGS 15 (versie 1.0 van september 2016). Anders dan het college in de schriftelijke uiteenzetting betoogt, maakt het bepaalde in artikel 5.4, tweede lid, van het Besluit omgevingsrecht dit niet anders. Dit artikellid bevat in aanvulling op het eerste lid een regeling voor gevallen waarin - anders dan in dit geval en kort weergegeven - een informatiedocument over beste beschikbare technieken een bepaald aspect onbehandeld laat.

Het voorgaande laat onverlet dat een bestuursorgaan in de regel zonder verder onderzoek en nadere motivering de voor een inrichting in aanmerking komende beste beschikbare technieken mag bepalen aan de hand van de juist met het oog hierop vastgestelde en wettelijk aangewezen informatiedocumenten. In een dergelijk geval is het aan degene die pleit voor andere technieken, zoals hier RST, om feiten of omstandigheden te stellen die meebrengen dat het bestuursorgaan in het specifieke geval niet in redelijkheid van het informatiedocument heeft mogen uitgaan.

[...]

Ook de omstandigheden dat de vorm van het bedrijfsterrein mogelijk minder optimaal is om die technieken, waaronder randstapeling, toe te passen en dat randstapeling kosten meebrengt geven geen grond voor het oordeel dat het college bij het bepalen van de beste beschikbare technieken niet heeft mogen uitgaan van PGS 15. Dat toepassing van beste beschikbare technieken voor een bedrijf kosten meebrengt en tot beperkingen kan leiden voor de door een bedrijf voorgenomen bedrijfsvoering, is eerder regel dan uitzondering. Dit zijn geen omstandigheden die meebrengen dat niet in redelijkheid mag worden uitgegaan van de in een informatiedocument beschreven technieken.

Ook voor het overige is er geen grond voor het oordeel dat het college bij zijn vergunningverlening niet heeft mogen aansluiten bij PGS 15.

[ECLI:NL:RVS:2018:400](#)

JnB2018, 156

MK Rechtbank Den Haag, 29-01-2018 (publ. 08-02-2017) , SGR 17/335

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.30 lid 1, 2.31 lid 1 aanhef en onder b

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.4 lid 1

Ministeriële regeling omgevingsrecht (Mor) bijlage bij 9.2

Tabel van erkende maatregelen (hierna: de Tabel) behorend bij de brief van de staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu van 15 februari 2016

Publicatierreeks Gevaarlijke Stoffen (PGS) 29

WABO-milieu. Ambtshalve aanpassing vergunningvoorschriften. Verweerder is niet gehouden bij een dergelijke grootschalige actualisering per vergunningvoorschrift te motiveren dat sprake is van een technische ontwikkeling. Verweerder heeft i.c. kunnen volstaan met de algemene verwijzing naar de Tabel.

Wijziging van een aantal voorschriften, die verbonden waren aan de op 13 december 1971, 8 juni 1972, 21 juni 1973, 31 oktober 1974, 21 november 1974, 28 maart 1978,

20 maart 2003, 9 november 2010 en 20 juli 2012 aan eiseres verleende vergunningen voor de inrichting te Rotterdam.

[...]

In 2013 is gestart met het actualiseren van PGS 29:2008, omdat deze richtlijn niet meer direct toepasbaar was en een aantal onjuistheden en onduidelijkheden bevatte. In het kader van die procedure hebben deskundigen van het bedrijfsleven en de overheid onder de verantwoordelijkheid van de PGS Programmaraad met inbreng van een onder het Brzo+ functionerende stuurgroep op basis van nieuwe inzichten overeenstemming bereikt over een aantal te wijzigen voorschriften. Deze zijn opgenomen in de Tabel. Daarin zijn voorschriften geactualiseerd, verduidelijkt en specifiek gemaakt en wordt verwezen naar de juiste en geactualiseerde normen. Voorts is een aantal voorschriften uit PGS 29:2008 niet meer opgenomen.

De rechtbank is op grond van deze feiten en omstandigheden van oordeel dat de voorschriften die zijn opgenomen in de Tabel de meest recente ontwikkelingen weergeven op het gebied van de bovengrondse opslag van brandbare vloeistoffen in verticale cilindrische tanks en zijn aan te merken als de meest recente technische ontwikkelingen tot bescherming van het milieu. De Tabel biedt daarmee voldoende grondslag voor ambtshalve wijziging van de vergunningvoorschriften op grond van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, in samenhang gelezen met artikel 2.30, eerste lid, van de Wabo. Dat blijkt uit de lijst van non-consensus maatregelen behorende bij de brief van de staatssecretaris van 15 februari 2016 niet over alle voorschriften uit de Tabel overeenstemming tussen het bedrijfsleven en de overheid is bereikt, brengt als zodanig niet met zich dat deze voorschriften niet als BBT kunnen worden beschouwd. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat om BBT te kunnen vaststellen, niet is vereist dat daarover algehele overeenstemming bestaat. Voorts is niet gebleken dat de maatregelen in hun algemeenheid onuitvoerbaar zijn of een onuitvoerbare last voor de bedrijfstak met zich brengen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet is gehouden bij een dergelijke grootschalige actualisering per vergunningvoorschrift te motiveren dat sprake is van een technische ontwikkeling. De maatregelen in de Tabel vormen het resultaat van voortschrijdend inzicht in het treffen van de noodzakelijke maatregelen om een zogenoemd Buncefieldscenario te voorkomen en veiligheidsrisico's te beheersen en dienen meer in het algemeen de bescherming van het milieu. Deze maatregelen vormen een samenhangend geheel, dat vertaald is naar de bij het bestreden besluit aan de vergunning verbonden voorschriften. De rechtbank is daarom van oordeel dat verweerder bij de motivering of een voorschrift, gelet op de ontwikkeling van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu is geïndiceerd, heeft kunnen volstaan met de algemene verwijzing naar de Tabel. Voorts heeft eiseres niet toegelicht welke maatregelen in de Tabel identiek zijn aan de in PGS 29:2008 opgenomen voorbeeldvoorschriften. Reeds daarom gaat de rechtbank voorbij aan haar betoog dat verweerder de bestreden voorschriften reeds bij de vergunning van 27 april 2010 had moeten voorschrijven en thans niet bevoegd is de vergunning ambtshalve te actualiseren.

Het betoog van eiseres dat de vergunning onvoldoende is toegespitst op de voor haar van toepassing zijnde situatie slaagt evenmin. Niet is gebleken dat verweerder ten onrechte de PGS 29 op de inrichting van eiseres van toepassing heeft geacht. Indien eiseres van mening is dat een bepaald voorschrift niet (onverkort) op haar inrichting dan wel een bepaalde tank van toepassing zou moeten zijn, staat het haar vrij daartoe argumenten naar voren te brengen, zoals zij dat in deze procedure ook heeft gedaan, dan wel gelijkwaardigheid aan te tonen van de in haar inrichting aanwezige afwijkende voorzieningen.

Gelet op het bovenstaande, is de rechtbank van oordeel dat verweerder bevoegd was de vergunning ambtshalve te wijzigen met toepassing van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, in samenhang gelezen met artikel 2.30, eerste lid, van de Wabo.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:835](#)

Zie in gelijke zin de uitspraken van dezelfde rechtbank van dezelfde datum

[ECLI:NL:RBDHA:2018:832](#), [ECLI:NL:RBDHA:2018:833](#), [ECLI:NL:RBDHA:2018:834](#), [ECLI:NL:RBDHA:2018:836](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2018:837](#).

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Den Haag, 29-01-2018 (publ. 08-02-2018), SGR 17/331 ([ECLI:NL:RBDHA:2018:831](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer

- ABRS, 08-02-2018, 201700004/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:406](#)).
- MK Rechtbank Amsterdam, 02-11-2017 (publ. 05-02-2018), AMS 16/7717 ([ECLI:NL:RBAMS:2017:8906](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2018, 157

MK Rechtbank Noord-Nederland, 01-02-2018, LEE 17/388, 17/732, 17/743, 17/767, 17/768 en 17/769

dagelijkse bestuur van het waterschap Noorderzijlvest, verweerder.

Waterwet 2.1 lid 1, 6.21

WATERWET. I.c. heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat een afweging in het kader van het nut en de noodzaak van de rietproef in het licht van de Waterwet niet aan de orde is. Daarbij heeft verweerder enerzijds in aanmerking kunnen nemen dat het primaat voor die afweging bij andere bestuursorganen ligt en de keuze voor de rietproef reeds besloten ligt in het

Natura 2000-beheerplan Lauwersmeer en anderzijds het feit dat de Waterwet zelf duidelijke restricties bevat ten aanzien van de mogelijkheden om een watervergunning te kunnen weigeren.

Watervergunning onder voorschriften voor het verrichten van handelingen in een watersysteem ten behoeve van de rietproef in het Lauwersmeer.

[...]

De rechtbank overweegt voorts dat bij het verlenen van een watervergunning ingevolge artikel 6.21 van de Waterwet, in samenhang gelezen met artikel 2.1, eerste lid, van de Waterwet, alleen rekening mag worden gehouden met waterstaatkundige belangen. Dit betekent dat met de inwerkingtreding van de Waterwet bij de besluitvorming door verweerder alleen nog met waterstaatkundige belangen rekening kan worden gehouden (vgl. Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS), 14 augustus 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:750](#)). Verder overweegt de rechtbank dat artikel 6.21 van de Waterwet een limitatieve opsomming van weigeringsgronden kent. Hieruit volgt dat een eventuele weigering van de aangevraagde watervergunning op grond van voormelde bepaling slechts aan de orde is, voor zover de aanvraag niet verenigbaar is met de doelstellingen die worden genoemd in artikel 2.1 van de Waterwet. Dit brengt met zich dat het niet verlenen van een watervergunning om andere redenen (van niet-waterstaatkundige aard) niet valt te herleiden tot die doelstellingen en geen reden kan zijn de aangevraagde watervergunning te weigeren (vgl. AbRvS, 30 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:850](#)). Uit rechtsoverweging 7.1. volgt dat de rietproef voorziet in een tijdelijke verhoging van het waterpeil in het Lauwersmeer ten behoeve van specifiek benoemde natuurdoelen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voldoende onderbouwd en deugdelijk gemotiveerd waarom de tijdelijke verhoging van het waterpeil in het Lauwersmeer in het kader van de rietproef noodzakelijk is voor het verwezenlijken van de natuurdoelen. Eisers hebben weliswaar hier en daar kritische kanttekeningen gezet bij de noodzaak en effectiviteit van de rietproef, maar het verwezenlijken van de natuurdoelen door de rietproef op zich onvoldoende inhoudelijk bestreden. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat een afweging in het kader van het nut en de noodzaak van de rietproef in het licht van de Waterwet niet aan de orde is. Daarbij heeft verweerder enerzijds in aanmerking kunnen nemen dat het primaat voor die afweging bij andere bestuursorganen ligt en de keuze voor de rietproef reeds besloten ligt in het Natura 2000-beheerplan Lauwersmeer en anderzijds het feit dat de Waterwet zelf duidelijke restricties bevat ten aanzien van de mogelijkheden om een watervergunning te kunnen weigeren (vgl. AbRvS, 30 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:850](#)). Deze grond van eisers sub 1 slaagt niet.

[ECLI:NL:RBNNE:2018:370](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

Tussenuitspraak MK CRvB, 31-01-2018 (publ. 08-02-2018), 16/2142 WW-T
Raad van bestuur van het Uvv.

WW

WERKLOOSHEIDSWET. BOETEBESLUIT. Beoordeeld moet worden of het bestreden besluit om niet terug te komen van het boetebesluit evident onredelijk is. Het beleid van het Uvv met betrekking tot zijn bevoegdheid om terug te komen van rextens onaantastbaar geworden boetebesluiten die zijn genomen op grond van het per 1 januari 2013 geldende boeteregime, houdt in dat onherroepelijke boetebesluiten die mogelijk niet in lijn zijn met de uitspraak van de Raad van 24 november 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:3754](#), niet worden herzien indien niet is gebleken van nieuwe feiten of veranderde omstandigheden. Dit beleid is gebaseerd op de brief van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 30 april 2015 over de gevolgen van bedoelde uitspraak voor reeds genomen boetebesluiten. Door aanwending van zijn bevoegdheid tot herziening van de hier bedoelde besluiten categoriaal uit te sluiten wordt geen redelijk gebruik gemaakt van die bevoegdheid. Het beleid van het Uvv is daarom niet aanvaardbaar.

[ECLI:NL:CRVB:2018:363](#)

Zie voorts de uitspraken van 31 januari 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:364](#) en [ECLI:NL:CRVB:2018:365](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 159

MK CRvB, 30-01-2018 (publ. 06-02-2018), 17/3135 PW

college van burgemeester en wethouders van Amersfoort.

PW 18 lid 1, 22a

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. In dit geval staat vast dat appellante vanaf 15 juni 2015 haar feitelijk verblijf heeft gehad op het uitkeringsadres en dat dit verblijf ook tijdens de hier te beoordelen periode heeft voortgeduurd. Het gaat aldus om een periode van in totaal ruim zes maanden. Alleen al om deze reden kan niet gesproken worden van een tijdelijk verblijf op het uitkeringsadres, zodat moet worden geoordeeld dat [B.] in de hier te beoordelen periode haar hoofdverblijf heeft gehad in dezelfde woning als appellante.

[ECLI:NL:CRVB:2018:317](#)

JnB2018, 160

Rechtbank Overijssel, 24-01-2018 (publ. 06-02-2018), AWB 17/1198

college van burgemeester en wethouders van Enschede, verweerder.

PW

PARTICIPATIEWET. OP GELD WAARDEERBARE ACTIVITEITEN. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser heeft gefigureerd respectievelijk heeft opgetreden. Ook zijn partijen het er over eens dat het optreden een op geld waardeerbare activiteit betreft. Deze mening delen zij echter niet over het figureren in videoclips; contrair aan het advies van de bezwaarschriftencommissie en anders dan eiser, meent verweerder dat het figureren ook een op geld waardeerbare activiteit betreft. De rechtbank deelt dit standpunt van verweerder niet. Daartoe overweegt de rechtbank dat, wanneer er voor het figureren in videoclips al een vergoeding wordt betaald, dat in zijn algemeenheid niet meer is dan een onkostenvergoeding. Dat dit in het geval van eiser anders is, is de rechtbank nergens uit gebleken. Nu het figureren geen op geld waardeerbare activiteit betreft, kan de intrekking over de maanden waarin enkel sprake is van figureren geen stand houden.

[ECLI:NL:RBOVE:2018:231](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 161

MK CRvB, 12-02-2018, 16/5355 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Uden.

WMO 2015 2.1.7, 2.3.5

Verordening Maatschappelijke Ondersteuning Gemeente Uden 2015 (Verordening) 10

Nadere regels maatschappelijke ondersteuning 2015 vastgesteld (Nadere regels) 22

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING IN DE VORM VAN EEN FINANCIËLE TEGEMOETKOMING. Artikel 22, tweede lid, van de Nadere regels gaat uit van een onjuiste uitleg van de wet en moet wegens strijd met de wet voor onverbindend worden gehouden. Dit betekent dat het standpunt van het college dat de Wmo 2015 en de Nadere regels geen ruimte bieden voor een financiële tegemoetkoming geen stand houdt.

Raad: De beroepsgrond van het college dat de Wmo 2015 geen mogelijkheid biedt om een maatwerkvoorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming te verstrekken, slaagt niet. Artikel 1.1.1 van de Wmo 2015 definieert de maatwerkvoorziening als het geheel van diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen.

Aanknopingspunten dat het verstrekken van een "financiële tegemoetkoming" hieronder niet kan worden begrepen, ontbreken. De definitie van maatwerkvoorziening in artikel 1.1.1 van de Wmo 2015 is ruim genoeg om een dergelijke voorziening te kunnen omvatten. Aanknopingspunten voor het tegendeel kunnen niet worden ontleend aan artikel 2.1.7 van de Wmo 2015. Dit artikel bepaalt dat de gemeenteraden bevoegd zijn om bij verordening te bepalen dat een financiële tegemoetkoming wordt verleend aan personen met een beperking of chronische psychische of psychosociale problemen die in verband daarmee aannemelijke meerkosten hebben. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat gemeenten de vrijheid hebben om hiervan in het in artikel 2.1.2 van de Wmo 2015

bedoelde beleidsplan gemotiveerd af te zien (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr 3, blz. 17 en 18). Een valide argument om hiervan af te zien is dat de gemeente personen met aannemelijke meerkosten via andere gemeentelijke instrumenten ondersteuning biedt. Onvoldoende financiële middelen is daarvoor geen valide argument nu gemeenten hiervoor vanaf 2017 een structureel aanvullend budget van € 268 miljoen hebben ontvangen (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr 34, blz. 40 en 41). Artikel 2.1.7 van de Wmo 2015 houdt verband met de afschaffing van de algemene tegemoetkoming voor chronisch zieken en gehandicapten, de compensatie voor het verplicht eigen risico, de fiscale aftrek van uitgaven voor specifieke zorgkosten en de tegemoetkoming specifieke zorgkosten en wijziging van de grondslag van de tegemoetkoming voor arbeidsongeschikten (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr 35, blz. 16). Nu de Wmo 2015 niet bepaalt dat de in artikel 2.1.7 bedoelde financiële tegemoetkoming afhankelijk is van de in de artikel 2.3.2 bedoelde beoordeling en moet strekken tot de in artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015 bedoelde compensatie van beperkingen in de zelfredzaamheid, is deze niet aan te merken als een maatwerkvoorziening, maar draagt deze veeleer het karakter van een inkomensondersteunende maatregel. Dit betekent dat artikel 2.1.7 van de Wmo 2015 geen grondslag biedt voor een financiële tegemoetkoming die strekt tot compensatie van de beperkingen. Verder ontbreken aanknopingspunten dat artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015 geen grondslag zou kunnen bieden voor het toekennen van een financiële maatwerkvoorziening. Artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015 staat aan het verstrekken van een financiële maatwerkvoorziening niet in de weg, onverminderd dat deze een passende bijdrage moet leveren aan de zelfredzaamheid en participatie van de aanvrager. Een forfaitaire voorziening die zo ver afstaat van de werkelijke kosten van de compenserende maatregel dat deze geen passende bijdrage meer levert aan het verminderen of wegnemen van de gevolgen van de beperkingen kan niet gelden als maatwerkvoorziening in de zin van artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015. Het standpunt dat de Wmo 2015 alleen maatwerkvoorzieningen in de vorm van diensten en hulpmiddelen "in natura" kent en, in plaats daarvan, indien de aanvrager dat wenst, het in artikel 2.3.6 bedoelde persoonsgebonden budget (pgb), vindt geen steun in de wet. Dit standpunt ziet eraan voorbij dat artikel 1.1.1 ook andere maatregelen noemt dan diensten en hulpmiddelen en dat aanknopingspunten ontbreken dat naast het pgb van artikel 2.3.6 geen andere vorm van financiële ondersteuning mogelijk is. Uit (...) vloeit voort dat artikel 22, tweede lid, van de Nadere regels uitgaat van een onjuiste uitleg van de wet en wegens strijd met de wet voor onverbindend moet worden gehouden. Dit betekent dat het standpunt van het college dat de Wmo 2015 en de Nadere regels geen ruimte bieden voor een financiële tegemoetkoming geen stand houdt. Het bestreden besluit 2 berust daarom op een ondeugdelijke wettelijke grondslag en kan daarom niet in stand blijven. De rechtbank heeft dit besluit – zij het op de onjuiste grond dat artikel 2.1.7 een wettelijke grondslag biedt – daarom terecht vernietigd. Anders dan de rechtbank zal de Raad zelf in de zaak voorzien door het op dezelfde grondslag berustende besluit van 28 juli 2015 te herroepen. Dit betekent dat de onder de Wmo verstrekte financiële tegemoetkoming nog doorloopt totdat hij op grond van het bepaalde bij en krachtens de Wmo 2015 rechtsgeldig zal zijn beëindigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:396](#)

De Raad heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 162

MK CRvB, 07-02-2018, 16/6742 WMO

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

WMO

Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning Rotterdam 2011 (Vmor 2011) 4, 19

WMO. PGB. Het college kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat appellante wist dat de toegekende zorg eigenlijk gebruikelijke, door de dochter te verlenen, zorg is die bij wijze van uitzondering als bovengebruikelijke zorg is toegekend. Het standpunt van het college dat appellante haar mededelingsverplichting heeft geschonden door niet te melden dat haar dochter per 1 juni 2013 alle huishoudelijke verzorging heeft overgenomen, houdt geen stand. Om dezelfde reden heeft het college zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat het pgb over 2014 ten onrechte is verstrekt. Het college heeft het pgb daarom niet mogen herzien met toepassing van artikel 19, eerste lid, aanhef en onder d, of f, van de Vmor 2011.

[ECLI:NL:CRVB:2018:373](#)

JnB2018, 163

MK CRvB, 24-01-2018 (publ. 05-02-2018), 16/6371 WLZ

CIZ

WLZ 3.2.1

WET LANGDURIGE ZORG. Uit artikel 3.2.1, eerste lid, van de Wlz volgt dat voor een recht op Wlz-zorg sprake dient te zijn van een zorgbehoefte die voortvloeit uit een somatische of psychogeriatrische aandoening of beperking of een verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke handicap. De grondslag psychiatrie is niet opgenomen in de aanhef van artikel 3.2.1, eerste lid, van de Wlz.

Uit artikel 3.2.1, eerste lid, van de Wlz en de bedoeling van de wetgever volgt dat een verzekerde slechts toegang tot Wlz-zorg heeft, indien de in de aanhef van artikel 3.2.1, eerste lid, van de Wlz genoemde grondslagen leiden tot een blijvende behoefte aan permanent toezicht of 24 uur zorg in de nabijheid zoals omschreven in artikel 3.2.1, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Wlz.

Indien deze grondslagen slechts in combinatie met een psychiatrische grondslag tot een dergelijke blijvende behoefte leiden bestaat geen recht op Wlz-zorg. Het staat vast dat bij appellant sprake is van een somatische en een psychiatrische grondslag. De rechtbank heeft met juistheid tot uitgangspunt genomen dat CIZ terecht alleen heeft beoordeeld of de somatische klachten van appellant leiden tot een blijvende behoefte aan permanent toezicht of 24 uur per dag zorg in de nabijheid.

[ECLI:NL:CRVB:2018:334](#)

JnB2018, 164

MK Rechtbank Noord-Nederland, 26-01-2018 (publ. 05-02-2018), LEE 17/570

Zorgkantoor Friesland B.V., verweerder.

WLZ

Besluit langdurige zorg (Blz) 3.6.4

Regeling langdurige zorg (Rlz) 5.18 lid 1 aanhef en onder b

WET LANGDURIGE ZORG. PGB. 1. De rechtbank stelt vast dat uit het dossier en het verhandelde ter zitting niet blijkt dat verweerder heeft onderzocht of [partners naam] in staat is om méér dan 40 uur in de week kwalitatief goede zorg te leveren. 2. Voor zover het beroep zich richt op de wijze waarop verweerder artikel 5:18, eerste lid, aanhef en onder d, van de Rlz interpreteert, overweegt de rechtbank dat ook deze beroepsgrond slaagt. Verweerder interpreteert deze bepaling aldus dat niet meer dan 40 uur betaalde zorg in het kader van de Wlz door één zorgverlener aan verschillende verzekerden met een pgb binnen het gezin kan worden verleend. De rechtbank is van oordeel dat de tekst van genoemd artikel deze interpretatie niet toelaat. Evenmin volgt deze interpretatie uit de toelichting bij genoemde bepaling of de jurisprudentie. De rechtbank volgt dan ook de tekst van de bepaling die inhoudt dat een verzekerde ervoor zorgdraagt dat een zorgverlener niet meer dan 40 uur in één week voor hem werkzaamheden verricht. De rechtbank stelt vervolgens vast dat eiseres aan deze verplichting voldoet. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBNNE:2018:310](https://ecli.nl/RBNNE:2018:310)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidstijdenbesluit wegvervoer

JnB2018, 165

MK ABRS, 07-02-2018, 201609039/1/A3

minister van Infrastructuur en Milieu.

Verordening (EEG) 3821/851 1, 13

Verordening 561/2006 4, 6, 7, 8

Arbeidstijdenbesluit wegvervoer (Atbv) (zoals dit gold tot 1 maart 2016) 2.3:1, 2.4:13, 2.5:1, 2.5:3, 8:1

ARBEIDSTIJDENBESLUIT WEGVERVOER. Alleen bij vervoer dat uitsluitend op eigen terrein plaatsvindt zijn Verordening (EG) 561/2006 en het Atbv niet van toepassing en mag zonder het invoeren van de bestuurderskaart worden gereden.

Het laden en lossen van goederen, dan wel het wachten daarop, kan niet los worden gezien van het vervoer van die goederen geheel of gedeeltelijk over de openbare weg dat daarop volgt of daaraan vooraf is gegaan. Dat de chauffeurs

volgens [appellante] niet zelf laden of lossen betekent dan ook niet dat daarom de bestuurderskaart uit het apparaat mocht worden gehaald

[...] boete wegens overtreding van de voorschriften uit het Atbv, de Verordening (EEG) 3821/85 en de Verordening (EG) 561/2006).

[...] Hij [red: de minister] heeft hieraan ten grondslag gelegd dat [appellante] structureel niet heeft toegezien op de juiste werking en het gebruik van de tachograaf en de bestuurderskaart en het in acht nemen van de rij- en rusttijden.

[...] Toepasselijkheid Verordeningen en Atbv

[...] Op grond van artikel 4, aanhef en onder a, van Verordening (EG) 561/2006, waarbij Verordening (EEG) 3821/85 is ingetrokken, is deze verordening van toepassing op iedere verplaatsing die geheel of gedeeltelijk over voor openbaar gebruik toegankelijke wegen plaatsvindt, in lege of beladen toestand, door een voertuig dat is bestemd voor het vervoer van personen of goederen. Het Atbv is op grond van artikel 2.3:1 op een dergelijke verplaatsing van toepassing. Dat een deel van de verplaatsing van de vrachtwagen heeft plaatsgevonden op het eigen terrein van het laad- of losadres leidt niet tot het oordeel dat Verordening (EG) 561/2006 en het Atbv reeds daarom niet van toepassing zijn, omdat die ook van toepassing zijn op een verplaatsing die slechts gedeeltelijk over de openbare weg plaatsvindt. De Afdeling leidt hieruit af dat alleen bij vervoer dat uitsluitend op eigen terrein plaatsvindt Verordening (EG) 561/2006 en het Atbv niet van toepassing zijn en zonder het invoeren van de bestuurderskaart mag worden gereden. Een dergelijke situatie is in de beboete gevallen niet aan de orde. Voor zover [appellante] voorts heeft bedoeld te betogen dat Verordening (EG) 561/2006 en het Atbv niet van toepassing zijn, omdat het laden en lossen, en het ten behoeve daarvan verplaatsen van de vrachtwagen op eigen terrein, niet valt onder de definitie arbeidstijd, omdat het geen met vervoer samenhangende werkzaamheden betreft als bedoeld in artikel 2.3:1 van het Atbv, faalt dit. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat artikel 4, aanhef en onder e, van Verordening (EG) 561/2006 bepaalt dat onder "andere werkzaamheden" alle activiteiten worden verstaan die volgens artikel 3, aanhef en onder a, sub 1, onder ii, van Richtlijn 2002/15/EG worden gedefinieerd als "arbeidstijd" met uitzondering van "rijden". Het Atbv bevat een implementatie van die Richtlijn. Onder arbeidstijd wordt verstaan de periode tussen het begin en het einde van het werk, waarin de werknemer op het werk is, ter beschikking van de werkgever staat en zijn taken of activiteiten uitoefent, dat wil zeggen de tijd die wordt besteed aan alle wegvervoersactiviteiten, waaronder onder meer het laden en lossen alsmede de periodes waarin de werknemer niet vrijelijk over zijn tijd kan beschikken en op de werkplek moet blijven, gereed om aan het werk te gaan, en daarbij belast is met bepaalde aan die dienst verbonden taken, met name de wachttijden bij laden of lossen wanneer de verwachte duur daarvan vooraf niet bekend is (zie ook het arrest van het Hof van 9 september 2004, Spanje en Finland/Parlement en Raad, [ECLI:EU:C:2004:497](#), punt 67). Hieruit volgt dat het laden en lossen van goederen, dan wel het wachten daarop, niet los kan worden gezien van het vervoer van die goederen geheel of gedeeltelijk over de openbare weg dat daarop volgt of daaraan vooraf is gegaan. Dat de chauffeurs volgens [appellante] niet zelf laden of lossen betekent dan ook niet dat daarom de bestuurderskaart uit het apparaat mocht worden gehaald. Zoals de minister terecht heeft

toegelicht zou een andere uitleg de controle op de naleving van de rij- en rusttijden van de vrachtwagenchauffeurs onmogelijk maken, nu een deel van de arbeidstijd van een chauffeur kan bestaan uit laad- of loswerkzaamheden of wachttijd, tijd die niet vrij ter beschikking staat voor de chauffeur. [...] Voor het oordeel dat Verordening (EG) 561/2006, Verordening (EEG) 3821/85 en het Atbv niet van toepassing zijn, bestaat derhalve geen grond. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:404](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2018, 166

MK ABRS, 07-02-2018, 201602532/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 21

Verordening (EEG) nr. 1408/71 73

Verordening (EG) nr. 883/2004 67

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkcp) 1.5, 1.45, 1.46, 1.47b, 1.48

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Buitenlandse opvang. Het tegenwerpen van het vereiste van registratie in het register buitenlandse opvang, neergelegd in artikel 1.48, tweede lid, van de Wkcp is niet in strijd met het in artikel 21, eerste lid, van het VWEU neergelegde recht op vrij verkeer van personen.

[...] Partijen zijn verdeeld over de vraag of [appellante] aanspraak heeft op een tegemoetkoming in de kosten van [...] [voor- en naschoolse opvang voor dochter in Verenigd Koninkrijk].

[...] In het verweerschrift in beroep heeft de Belastingdienst/Toeslagen verder het standpunt ingenomen dat niet is gebleken dat [appellante] een aanvraag heeft ingediend voor inschrijving van de opvangvoorzieningen [...] en [...] in het register buitenlandse kinderopvang bij de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Zij had daarom moeten verzoeken op grond van artikel 1.48, derde lid, van de Wkcp, zoals deze wet gold ten tijde van belang.

[...] Naar het oordeel van de Afdeling is het registratievereiste dat is neergelegd in artikel 1.48, derde lid, van de Wkcp een beperking van het recht op vrij verkeer van personen, neergelegd in artikel 21, eerste lid, van het VWEU. Deze beperking is echter gerechtvaardigd, gelet op de onder 6.4 vermelde maatstaf. Daarbij is allereerst in aanmerking genomen dat de beperking is gebaseerd op een objectieve overweging van algemeen belang. Het doel is erin gelegen bij te dragen aan de toegankelijkheid en het gebruik van kwalitatief hoogwaardige kinderopvang. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wkcp volgt dat de overheid slechts bijdraagt in de kosten van kinderopvang indien die opvang van voldoende kwaliteit is en de instellingen onder gelijkwaardige condities met elkaar concurreren. Voor de buitenlandse opvang geldt dat aannemelijk moet worden gemaakt dat de kwaliteit vergelijkbaar is met die van

Nederlandse instellingen. Daartoe houdt de minister een centraal register bij van deze instellingen (Kamerstukken II 2001/02, 28 447, nr. 3, blz. 78). Overigens bestaat voor Nederlandse instellingen een vergelijkbaar register, geregeld in artikel 1.47b van de Wkcp, zij het dat daarvoor geldt dat inschrijving daarin samenhangt met het verzoek van de houder van de opvangvoorziening aan het college van burgemeester en wethouders om de voorziening in exploitatie te nemen (vergelijk artikel 1.46, tweede lid, van de Wkcp). Verder staat de beperking los van de nationaliteit van de vraagouder, nu de verplichting tot inschrijving in het register geldt voor eenieder die aanspraak wil maken op kinderopvangtoeslag voor in het buitenland genoten opvang, ongeacht diens nationaliteit. Voorts moet de maatregel evenredig aan het nagestreefde doel worden geacht. Daarbij is allereerst van belang dat de maatregel geschikt is om het doel te bereiken, nu inschrijving van de opvanginstelling in het register buitenlandse opvang een aanknopingspunt biedt toe te zien op de kwaliteit van de kinderopvang. Daarnaast gaat de maatregel niet verder dan nodig is om het doel te bereiken, waarbij de Afdeling in aanmerking neemt dat de vraagouder die gebruik maakt van een buitenlandse kinderopvanginstelling waarvan inschrijving reeds heeft plaatsgevonden vanwege het verzoek van een andere vraagouder, niet opnieuw om inschrijving hoeft te verzoeken. Conclusie is dat het tegenwerpen van het registratievereiste, neergelegd in artikel 1.48, tweede lid, van de Wkcp niet in strijd is met het in artikel 21, eerste lid, van het VWEU neergelegde recht op vrij verkeer van personen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:402](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gezondheid

JnB2018, 167

MK ABRS, 07-02-2018, 201607453/1/A2

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (thans: de minister voor Medische Zorg).
Kwaliteitswet zorginstellingen (thans: Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg; hierna: Kwzi) 4a lid 1 aanhef en onder a, lid 2, 9 lid 1

GEZONDHEID. Calamiteitmelding ingevolge artikel 4a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Kwzi. De door de Inspectie voor de Gezondheidszorg gehanteerde periode van zes weken voor het doen van onderzoek is in zijn algemeenheid niet onredelijk. Matiging boete.

[...] boete [...] in verband met het niet onverwijld melden van een calamiteit [...].

[...] De IGZ [red: Inspectie voor de Gezondheidszorg] heeft op 19 juni 2015 een boeterapport opgemaakt. In dat rapport is vermeld dat de IGZ op 12 januari 2015 een melding van [...] heeft ontvangen over een calamiteit die zich op 19 oktober 2014 in het ziekenhuis van [...] heeft voorgedaan. De IGZ komt op grond hiervan tot de conclusie dat de calamiteit niet onverwijld, dat wil zeggen binnen zes weken en drie werkdagen na de gebeurtenis, is gemeld. Daarmee heeft [...] artikel 4a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Kwzi overtreden.

[...] Ingevolge artikel 4a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Kwzi dient een zorgaanbieder iedere calamiteit die in zijn instelling heeft plaatsgevonden onverwijld aan de IGZ te melden. Tussen partijen is niet in geschil dat voor 'onverwijld' een termijn van drie dagen wordt gehanteerd en evenmin dat in voorkomende gevallen nader onderzoek noodzakelijk is om te bepalen of een niet-beoogde of onverwachte gebeurtenis betrekking heeft op de kwaliteit van zorg en tot de dood van of een ernstig schadelijk gevolg voor een patiënt of cliënt van de instelling heeft geleid, en daarmee een calamiteit is. De vraag die partijen verdeeld houdt, is of de IGZ voor het doen van onderzoek een termijn van maximaal zes weken mocht hanteren.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de door de IGZ gehanteerde periode van zes weken in zijn algemeenheid niet onredelijk is. Zoals de rechtbank in dit verband terecht heeft overwogen, dient een calamiteit onverwijld te worden gemeld. Gelet op de aan een calamiteit verbonden ernstige gevolgen bestaat de noodzaak om met spoed en prioriteit vast te stellen of een incident een calamiteit is. Indien na zes weken onderzoek nog geen duidelijkheid bestaat of een incident een calamiteit is, ligt het in de rede dat de zorgaanbieder het incident aan de IGZ meldt. De IGZ is in dat geval in staat om zo nodig eigen aanvullend onderzoek te verrichten, dan wel andere maatregelen te nemen. Voor zover de zorgaanbieder de keuze maakt om niet binnen de termijn van zes weken en drie dagen melden, komt het risico op een boete voor rekening van de zorgaanbieder. [...]

[...] In dit geval heeft de periode dat [...] niet voldeed aan de meldingsplicht ruim vijf weken geduurd. De minister heeft in het stappenplan een korte en gemiddelde duur van het niet voldoen aan de meldingsplicht echter niet nader geconcretiseerd. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De rechtbank is derhalve ten onrechte tot het oordeel gekomen dat ook op dit onderdeel voldoende is gemotiveerd op welke wijze de minister tot het boetebedrag is gekomen. In zoverre heeft de minister, nu dit door [...] ook wordt bestreden, de gemiddelde duur van het niet voldoen aan de meldingsplicht niet aan [...] kunnen tegenwerpen. Dat betekent voor dit geval dat moet worden uitgegaan van een korte duur daarvan. Dit leidt op grond van de aan de Beleidsregels 2014 ontleende gedragslijn tot een verlichtende omstandigheid die tot matiging van de boete leidt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:429](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2018, 168

MK ABRS, 07-02-2018, 201601972/1/A3, 201602031/1/A3, 201602032/1/A3 en 201603829/1/A3

algemeen bestuur van de bestuurscommissie Centrum;
college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 30, 85a

Regionale Huisvestingsverordening Stadsregio Amsterdam 2013

(Huisvestingsverordening) 1, 26, 27, 37, 38, 59

HUISVESTINGSWET. Boete. Woningen in kwestie behoorden tot de woonruimtevoorraad. De omstandigheid dat personen in de basisregistratie persoonsgegevens geregistreerd staan is van belang, maar op zichzelf niet doorslaggevend om vast te stellen of een gebouw op enig moment is bestemd voor permanente bewoning. Van belang is in dit geval dat de woningen juridisch gezien wel bestemd waren voor bewoning.

Appellante, beheerder van woningen ten behoeve van short stay verhuur, is terecht als overtreder aangemerkt, omdat zij artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet daadwerkelijk heeft geschonden. Zij heeft fysiek de woningen aan de bestemming tot bewoning onttrokken door deze voor toeristische verhuur aan te bieden.

[bestuurlijke boetes wegens onttrekking woningen aan de woonruimtevoorraad zonder vergunning]

[...] [appellante] [...] beheert woningen ten behoeve van short stay verhuur.

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 27 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2080](#), en de uitspraak van 10 juli 2013,

[ECLI:NL:RVS:2013:196](#)) kan onttrekking in de zin van de Huisvestingswet slechts plaatsvinden, indien het desbetreffende gebouw op enig moment is bestemd voor permanente bewoning. Of dat het geval is moet worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven, waarbij het feitelijk gebruik niet doorslaggevend is. [...]

De Afdeling overweegt dat uit haar uitspraak van 9 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:627](#), kan worden afgeleid dat als objectieve maatstaf - om vast te stellen of een gebouw op enig moment is bestemd voor permanente bewoning - van belang kan zijn hoe een woning is geregistreerd en of op het adres personen in de basisregistratie persoonsgegevens (hierna: brp) stonden ingeschreven. Anders dan [appellante] en [bedrijf B] stellen, is de omstandigheid dat personen in de brp geregistreerd staan derhalve weliswaar van belang, maar op zichzelf niet doorslaggevend. De Afdeling stelt vast dat uit diverse prints van de Dienst Basisinformatie volgt dat alle in geding zijnde adressen [...] geregistreerd staan met de bestemming 'woning'. Dit betekent derhalve dat alle in geding zijnde woningen op enig moment bestemd waren voor permanente bewoning. [...] Het betoog van [appellante] dat in de drie woningen aan [...] nimmer personen ingeschreven hebben gestaan, doet derhalve aan de bestemming voor permanente bewoning niet af. [...] Van belang is in dit geval dat deze woningen juridisch gezien wel bestemd waren voor bewoning. [...] Gelet op het vorenstaande hebben de rechtbank en het college, wat betreft de woningen aan [...] terecht vastgesteld dat deze woningen tot de woonruimtevoorraad behoorden. [...]

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 15 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:649](#), wordt bovendien overwogen dat uit de verhuur van de woning aan en het gebruik van de woning door toeristen, ook indien dit eenmalig was, volgt dat deze niet beschikbaar was voor duurzame bewoning en dat deze derhalve aan de woonruimtevoorraad was onttrokken. [...]

[...] Zoals de Afdeling in de voormelde uitspraken van 3 februari 2016 [ECLI:NL:RVS:2016:211](#) en 22 januari 2014 [ECLI:NL:RVS:2014:117](#) heeft overwogen, is de overtreder degene die het desbetreffende wettelijke voorschrift daadwerkelijk heeft

geschonden. Dat is in de eerste plaats degene die de verboden handeling fysiek heeft verricht. Daarnaast kan in bepaalde gevallen degene die de overtreding niet zelf feitelijk heeft begaan, doch aan wie de handeling is toe te rekenen, voor de overtreding verantwoordelijk worden gehouden en derhalve als overtreder worden aangemerkt. Daarbij is van belang dat, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 januari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BY7996](#)), van de eigenaar van een pand die dat verhuurt, mag worden gevergd dat hij zich tot op zekere hoogte informeert over het gebruik dat van het verhuurde pand wordt gemaakt. Om niet verantwoordelijk te kunnen worden gehouden voor onrechtmatig gebruik van het door hem verhuurde pand dient de eigenaar aannemelijk te maken dat hij niet wist en niet kon weten dat het pand aldus werd gebruikt.

Naar het oordeel van de Afdeling is [appellante] terecht als overtreder aangemerkt, omdat zij artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet daadwerkelijk heeft geschonden. Niet de onderscheidenlijke eigenaars van de panden, maar [appellante] heeft fysiek de woningen aan de bestemming tot bewoning onttrokken door deze voor toeristische verhuur aan te bieden. [...]

[...] De omstandigheid dat de onderscheidenlijke eigenaars ervan op de hoogte waren dat de panden zouden worden verhuurd voor toeristisch verblijf - wat daarvan overigens verder ook zij - maakt de eigenaars niet tot fysiek overtreder. Niet reeds op het moment van verhuur door de eigenaars aan [appellante] en [bedrijf B] vindt feitelijk de onttrekking tot bewoning plaats, maar bij het daadwerkelijke in verhuur geven van de afzonderlijke woningen aan toeristen. Tussen partijen is overigens niet in geschil dat tevens bestuurlijke boetes zijn opgelegd aan de onderscheidenlijke eigenaars van die woningen als functioneel overtreder. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:428](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag

JnB2018, 169

MK ABRS, 07-02-2018, 201607847/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Richtlijn 96/71/EG (Detacheringsrichtlijn) 3

Richtlijn 2014/67/EU (Handhavingsrichtlijn) 6, 7, 9, 10

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wmm) 1, 2, 5, 18a, 18b lid 2, 18f

Burgerlijk Wetboek boek 7, artikel 610

WET MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG. Boete. Overtreding van artikel 18b, tweede lid, van de Wmm. De vraag tot welk land het recht behoort dat de desbetreffende arbeidsovereenkomst beheerst, is niet relevant voor de beoordeling of sprake is van een dienstbetrekking in de zin van artikel 2, eerste lid, van de Wmm. Verwijzing naar ABRS 16-07-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2686](#). Uitgevoerde inspectie is in overeenstemming met het Unierecht. Geen matiging boete.

[...] boete [...] wegens overtreding van artikel 18b, tweede lid, van de Wmm [red: niet of niet tijdig verstrekken van nader aangegeven bescheiden].

[...] [appellant sub 1] betoogt dat [...] artikel 18b, tweede lid, van de Wmm [...] niet op haar van toepassing is, omdat de Wmm uitsluitend van toepassing is op dienstbetrekkingen naar Nederlands burgerlijk recht als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wmm. Dergelijke dienstbetrekkingen doen zich in dit geval niet voor, omdat de arbeidsovereenkomsten tussen haar en haar werknemers niet worden beheerst door Nederlands, maar door Bulgaars recht, aldus [appellant sub 1]. Een verplichting om haar in Nederland werkzame werknemers in overeenstemming met de Wmm te betalen, kan derhalve niet op de Wmm worden gebaseerd, maar uitsluitend op de Detacheringsrichtlijn en op de Wet arbeidsvoorwaarden grensoverschrijdende arbeid (hierna: Waga) waarbij Nederland de Detacheringsrichtlijn heeft geïmplementeerd. Gelet daarop is de Wmm niet op haar van toepassing en ontbreekt een grondslag voor de aan haar opgelegde boete, aldus [appellant sub 1].

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 16 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2686](#)) is sprake van een dienstbetrekking in de zin van artikel 2, eerste lid, van de Wmm, indien is voldaan aan alle elementen van een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht. Deze elementen zijn vermeld in artikel 610, eerste lid, van Boek 7 van het BW. De vraag tot welk land het recht behoort dat de desbetreffende arbeidsovereenkomst beheerst, maakt geen deel uit van deze elementen. Nu geen grond bestaat voor het oordeel dat de dienstbetrekkingen tussen [appellant sub 1] en haar voormelde 45 werknemers geen dienstbetrekkingen zijn als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wmm, kan [appellant sub 1] niet worden gevolgd in haar stelling dat artikel 18b, tweede lid, van de Wmm niet op haar van toepassing is. Bijgevolg kan [appellant sub 1] niet worden gevolgd in haar stelling dat zij alleen op grond van de Detacheringsrichtlijn en de Waga kan worden verplicht haar in Nederland werkzame werknemers in overeenstemming met de Wmm te betalen. [...]

[...] Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de ten opzichte van [appellant sub 1] uitgevoerde inspectie niet in overeenstemming is met het Unierecht. [...]

[...] De rechtbank heeft terecht overwogen dat [appellant sub 1] artikel 18b, tweede lid, heeft overtreden. [...]

[...] Gezien hetgeen hiervoor onder 4.1 en 5.2 is overwogen, ziet de Afdeling in de omstandigheid dat in dit geval enige, maar onvoldoende bescheiden zijn verkregen geen grond voor het oordeel dat de opgelegde boete moet worden gematigd. De Afdeling neemt daarbij in aanmerking dat de omstandigheid dat [appellant sub 1] verwijtbaar niet heeft voldaan aan de vordering om alle vereiste bescheiden te verstrekken, waardoor de inspectie niet heeft kunnen controleren of [appellant sub 1] de Wmm ten aanzien van haar 45 werknemers heeft nageleefd, ernstig is.[...]

[ECLI:NL:RVS:2018:403](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Terugkeerbesluit

JnB2018, 170

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 31-01-2018, NL17.8009

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 2 lid 1, 3 lid 2 lid 4, 5, 6 lid 1 lid 6, 19 lid 2

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

TERUGKEERBESLUIT. Anders dan de AG in de zaak Gnandi heeft betoogd, is de rechtbank niet van oordeel dat een asielzoeker die na afwijzing van de asielaanvraag nog op het grondgebied van een lidstaat mag verblijven in afwachting van vrijwillig vertrek of tijdens een beroepsprocedure en daarom niet kan worden geacht aldaar illegaal te verblijven, geen voorwerp kan uitmaken van een terugkeerbesluit.

Kan een terugkeerbesluit in het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag worden opgenomen, of pas worden opgelegd nadat een asielzoeker is uitgeprocedeerd en de hem toegekende termijn voor vrijwillig vertrek is verstreken. Eiser betoogt het laatste en verwijst daartoe naar de conclusie van de AG Mengozzi van 15 juni 2017 in de zaak Gnandi [[ECLI:EU:C:2017:467](#)]. De rechtbank volgt dit betoog niet. Uit artikel 6, zesde lid, Terugkeerrichtlijn maakt de rechtbank op dat het lidstaten is toegestaan om het terugkeerbesluit samen met het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag in één administratieve handeling op te nemen. Ook uit paragraaf 12.2 van de Bijlage bij de Aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergelateerde taken volgt dat deze handelwijze in overeenstemming is met de Terugkeerrichtlijn. Dat eiser hierdoor het risico loopt dat hij reeds ten tijde van de termijn van vrijwillig vertrek onderworpen zal worden aan de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting (gedwongen verwijdering) of tijdens de beroepsprocedure tegen de afwijzing van de asielaanvraag die hij in Nederland mag afwachten, zoals eiser stelt, is niet juist. In artikel 3, vierde lid, Terugkeerrichtlijn is een terugkeerbesluit gedefinieerd als de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Het terugkeerbesluit legt dus de illegale status van het verblijf van de vreemdeling vast en verplicht hem terug te keren. Uit de woorden 'wordt verklaard' leidt de rechtbank af dat de illegale status ook later kan ingaan. Anders dan de AG heeft betoogd, is de rechtbank dus niet van oordeel dat een asielzoeker die na afwijzing van de asielaanvraag nog op het grondgebied van een lidstaat mag verblijven in afwachting van vrijwillig vertrek of tijdens een beroepsprocedure en daarom niet kan worden geacht aldaar illegaal te verblijven, geen voorwerp kan uitmaken van een terugkeerbesluit. Deze vreemdeling kan wel voorwerp van een terugkeerbesluit uitmaken. Dat betekent echter naar het oordeel van de rechtbank nog niet dat deze vreemdeling op dat moment al illegaal is op de wijze waarop het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest van

30 mei 2013 (Arslan) [[ECLI:EU:C:2013:343](#)] artikel 3, tweede lid, Terugkeerrichtlijn, uitlegt. Het terugkeerbesluit wordt opgelegd onder opschortende voorwaarden. De gevolgen van het niet nakomen van de opgelegde vertrekplicht treden eerst later, afhankelijk van de tijd en de handelwijze van de vreemdeling, in. Het stelsel van de Terugkeerrichtlijn kenmerkt zich namelijk door een trapsgewijze verzwarende van de tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen. Dit begint met de maatregel die de meeste vrijheid aan de betrokkene laat, namelijk de toekenning van een termijn voor zijn vrijwillige vertrek en eindigt met de maatregelen die hem meer beperken, zoals gedwongen verwijdering en vreemdelingenbewaring. De rechtbank wijst in dit verband op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 28 april 2011 (El Dridi) [[ECLI:EU:C:2011:268](#)]. Voorts geldt op grond van artikel 82, eerste lid, Vw 2000, welk artikellid ook op eiser van toepassing is, als hoofdregel dat de werking van het besluit tot weigering van een verblijfsvergunning asiel, daaronder begrepen het terugkeerbesluit, wordt opgeschort totdat de beroepstermijn is verstreken of, indien (tijdig) beroep is ingesteld, op het beroep is beslist.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:1100](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 171

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 02-02-2018, NL17.13534

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. Sri Lanka. Illegale uitreis. Detentieomstandigheden in strijd met artikel 3 van het EVRM. Risicofactoren.

De rechtbank is van oordeel dat verweerders motivering dat eiser bij terugkeer naar Sri Lanka terecht zal komen in een jeugdgevangenis en niet in een gevangenis voor meerderjarigen, niet in stand kan blijven. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat uit het algemeen ambtsbericht inzake Sri Lanka van de minister van Buitenlandse Zaken van oktober 2014 (ambtsbericht, pagina 30) blijkt dat de detentieomstandigheden in Sri Lanka erbarmelijk zijn en dat kinderen en volwassenen niet altijd gescheiden gevangen worden gehouden. Daar komt bij dat eiser in mei 2018 achttien jaar wordt en niet valt uit te sluiten dat hij in Sri Lanka volgens het volwassenenstrafrecht berecht zal worden en dientengevolge in een gevangenis voor meerderjarigen terecht zal komen. Naar het oordeel van de rechtbank ligt het daarom op de weg van verweerder om hiernaar nader onderzoek te verrichten. Nu niet kan worden uitgesloten dat eiser in een gevangenis voor meerderjarigen terecht zal komen en door verweerder niet is bestreden dat de omstandigheden in de gevangenissen in Sri Lanka in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, is de rechtbank van oordeel dat verweerders motivering op dit punt niet draagkrachtig is. Het beroep is daarom gegrond te achten. Voor de volledigheid zal de rechtbank ook de overige beroepsgronden bespreken. [...]

Volgens eiser zijn de autoriteiten op de hoogte van zijn asielaanvraag in Nederland hetgeen betekent dat er een nieuwe risicofactor bij is gekomen. [...] De door eiser gemaakte vergelijking met de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 26 juli 2016 ([ECLI:NL:RBDHA:2016:8644](https://ecli.nl/RBDHA:2016:8644)) gaat naar het oordeel van de rechtbank niet op, aangezien in die zaak bij het gesprek met de ambassade bij naam genoemde medewerkers van de DT & V aanwezig waren. In die zaak is een begin van bewijs van authenticiteit geleverd waardoor het vervolgens op de weg van verweerder lag om nader onderzoek naar de authenticiteit van de opnames en het verslag te doen. Hiervan is in de onderhavige zaak geen sprake.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:1084](https://ecli.nl/RBDHA:2018:1084)

JnB2018, 172

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 18-12-2017 (publ. 09-02-2018), NL16.4010

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. Irak. Vlak voor de zitting heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat in Dibis gelet op het beleid in WBV 2017/2 geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie en dat de vraag of terecht een vestigingsalternatief is tegengeworpen dus geen beantwoording behoeft. Rechtbank ziet aanleiding om WBV 2017/2 en het daarop gebaseerde standpunt buiten beschouwing te laten. Brief UNHCR van 14 juni 2017.

Verweerder heeft aan een uit Dibis (provincie Ta'min) afkomstige Irakees in het besluit een vestigingsalternatief in Bagdad tegengeworpen. Vlak voor de zitting van de meervoudige kamer heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat in Dibis gelet op het beleid in WBV 2017/2 geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 3, van de Vw 2000, en dat de vraag of terecht een vestigingsalternatief is tegengeworpen dus geen beantwoording behoeft. De rechtbank is van oordeel dat de goede procesorde zich er in dit geval tegen verzet om het door verweerder ingeroepen beleid en zijn daarop gebaseerde standpunt bij de beoordeling van het beroep te betrekken. Hiertoe overweegt de rechtbank dat verweerder geen goede verklaring heeft gegeven waarom hij niet eerder, dan pas enkele dagen voorafgaand aan de zitting, een beroep heeft gedaan op deze reeds op 29 maart 2017 in werking getreden beleidswijziging. Verweerder had eerder gebruik kunnen maken van deze mogelijkheid, nu het beroep eerder door de enkelvoudige kamer is behandeld en hij bij heropeningsbesluit van 13 oktober 2017 in kennis is gesteld van de beslissing om het beroep naar de meervoudige kamer te verwijzen in verband met de rechtsvraag of eiser een vestigingsalternatief heeft in Bagdad. De rechtbank acht daarnaast van belang dat eiser ter zitting heeft verklaard dat hij, gelet op de aard van het gewijzigde standpunt, onvoldoende in staat is geweest hierop adequaat te reageren. Onder deze omstandigheden ziet de rechtbank aanleiding om WBV 2017/2 en het daarop gebaseerde standpunt buiten beschouwing te laten. Wat betreft het vestigingsalternatief heeft eiser onder andere gesteld dat hij zich niet kan vestigen in Bagdad-stad, waartoe hij een beroep heeft gedaan op een brief van de UNHCR aan advocaat mr. Hol van 14

juni 2017. De rechtbank verwijst in de eerste plaats naar vaste jurisprudentie van de Afdeling en deze zittingsplaats, waaruit volgt dat de voor Bagdad geldende toegangseisen geen onoverkomelijke eisen zijn en een vestigingsalternatief dus aanwezig is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in de brief van UNHCR geen aanleiding hoeven zien voor een ander oordeel. De in deze brief opgenomen informatie over terugkeerders uit het buitenland wijkt niet af van de informatie in een eerder rapport van de UNHCR van 12 april 2017. Blijkens de voetnoten in deze brief is deze informatie (voornamelijk) gebaseerd op het rapport van de UNHCR van 12 april 2017. Dit laatste rapport is al betrokken bij de uitspraken van de Afdeling van 3 juli 2017 en van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, van 19 juni 2017. Dat de in de brief opgenomen informatie over de lastige toegang tot Bagdad voor binnenlandse ontheemden in de praktijk ook zal gelden voor terugkeerders uit het buitenland, omdat de Iraakse autoriteiten dit onderscheid niet kunnen maken, heeft eiser niet onderbouwd. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:16291](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RBDHA:2017:16291)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2018, 173

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-01-2018 (publ. 09-02-2018), AWB 17/12806

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Rva 2005 7 lid 1 l, 12 lid 1 lid 2

Richtlijn 2013/33/EU 20 lid 1

Richtlijn 2011/95/EU 32

OPVANG. Eiseres komt geen beroep toe op artikel 20, eerste lid, van de Opvangrichtlijn. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet onder de werkingssfeer van de Opvangrichtlijn valt, omdat zij in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel. Uit de Wet COA of de Rva 2005 noch uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever heeft beoogd de Opvangrichtlijn overeenkomstig toe te passen op vreemdelingen met een asielstatus die op grond van artikel 3, derde lid, aanhef en onder c, Rva 2005 in de opvang verblijven of hebben verbleven.

Aan artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn kan eiseres evenmin een aanspraak op huisvesting jegens verweerder ontleenen. De weigering van verweerder om haar opnieuw toe te laten tot een opvanglocatie betekent niet dat zij als vergunninghouder geen toegang heeft tot reguliere huisvesting in een gemeente.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:1356](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RBDHA:2018:1356)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 174

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het
Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk) op 28-12-2017, Bilali, [C-720/17](#)**

Richtlijn 2011/95/EU 19 lid 3

**KWALIFICATIERICHTLIJN. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Intrekking status
subsidiair beschermde.**

Verzetten de Unierechtelijke bepalingen, inzonderheid artikel 19, lid 3, van richtlijn 2011/95/EU, zich tegen een nationale bepaling van een lidstaat betreffende de mogelijkheid van intrekking van de status van een subsidiair beschermde, krachtens welke die status kan worden ingetrokken zonder dat de voor toekenning van die status relevante feitelijke omstandigheden zelf zijn veranderd, maar enkel de kennis waarover de autoriteiten beschikten met betrekking tot die omstandigheden een verandering heeft ondergaan, en noch een verkeerde weergave, noch het achterhouden van feiten door de onderdaan van het derde land of de staatloze doorslaggevend was voor de toekenning van de subsidiairebeschermingsstatus?

[C-720/17](#)

JnB2018, 175

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het
Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Oostenrijk) op 21-12-2017, Ayubi,
[C-713/17](#)**

Richtlijn 2011/95/EU 29

**KWALIFICATIERICHTLIJN. Verplichting om asielgerechtigden op gelijke
voet te behandelen met de eigen onderdanen, onder meer met betrekking tot de
sociale bijstand. Rechtstreekse werking. Verenigbaarheid met deze verplichting
van een nationale regeling volgens welke asielgerechtigden met een
verblijfsvergunning voor bepaalde tijd lagere bijstandsprestaties ontvangen dan
eigen onderdanen.**

- 1) Moet artikel 29 van richtlijn 2011/95/EU, op grond waarvan een lidstaat verplicht is personen die internationale bescherming genieten (in de lidstaat die deze bescherming heeft toegekend) de nodige sociale bijstand te verlenen zoals de onderdanen van de lidstaat deze ontvangen, aldus worden uitgelegd dat het voldoet aan de door het Hof van Justitie in zijn rechtspraak ontwikkelde criteria voor rechtstreekse werking?
- 2) Moet artikel 29 van richtlijn 2011/95/EU aldus worden uitgelegd, dat het in de weg staat aan een nationale bepaling die sociale bijstand in de vorm van een op de behoeften gebaseerd minimumniveau van bescherming uitsluitend volledig en dus in dezelfde mate als aan de eigen onderdanen van een lidstaat verleent aan asielgerechtigden met een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, maar voorziet in een verlaging van de sociale bijstandsuitkeringen verbonden aan het op de behoeften gebaseerde minimumniveau van bescherming voor asielgerechtigden aan wie slechts tijdelijk verblijf is verleend, en die hen aldus wat de hoogte van de sociale bijstand betreft, gelijkstelt met personen met de subsidiairebeschermingsstatus?

[C-713/17](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 176

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 02-02-2018, NL18.1555

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a

Vb 2000 5.2 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. HOREN DUBLINCLAIMANT. De rechtbank is van oordeel dat artikel 5.2, eerste lid, van het Vb 2000 als hoofdregel dient te worden beschouwd. Slechts in uitzonderlijke gevallen kan een vreemdeling na zijn inbewaringstelling worden gehoord. Van zo een uitzonderlijk geval is hier geen sprake. De rechtbank begrijpt de toelichting van verweerder ter zitting aldus dat het tot zijn werkwijze behoort om Dublinclaimanten pas in het detentiecentrum te horen, dat wil zeggen na het opleggen van de maatregel van bewaring, waarmee van artikel 5.2, eerste lid, van het Vb 2000 wordt afgeweken. De Afdeling heeft echter in haar uitspraak van 1 november 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:2992](#)] overwogen dat een vreemdeling in voorkomend geval eerst in het AZC gehoord dient te worden voordat de maatregel van bewaring wordt opgelegd en hij wordt overgebracht. Deze uitspraak is inmiddels ruim een jaar geleden gedaan. Verweerder is dus al langere tijd bekend met deze uitspraak en de eventuele gevolgen hiervan voor de praktijk. Dat er, naar verweerder stelt, geen mogelijkheid was om eiser ter plaatse te horen omdat er geen tegen ongeoorloofd vertrek beveiligde plaats/afgesloten ruimte op het AZC is, komt voor zijn rekening en risico, zeker nu in het geval van eiser sprake was van een geplande inbewaringstelling.

[ECLI:NL:RBROT:2018:725](#)

Procesrecht

JnB2018, 177

MK ABRS, 08-02-2018, 201705587/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:56

Procesreglement Bestuursrecht 2017 2.14 lid 5

PROCESRECHT. Uit hetgeen de Afdeling in haar uitspraak van 7 september 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2436](#) en uitspraak van 22 oktober 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1785](#) heeft overwogen volgt dat voor de beantwoording van de vraag of de rechtbank het in artikel 8:56 van de Awb neergelegde recht heeft geschonden van belang is dat de desbetreffende vreemdeling tijdig aan de rechtbank verzoekt om de zitting te mogen bijwonen en of sprake is van een

aan die vreemdeling toe te rekenen omstandigheid voor zijn afwezigheid ter zitting. [...] De vermelding op het beroepsformulier dat de vreemdeling in de penitentiaire inrichting Ter Apel verblijft, is niet als een zodanig verzoek te beschouwen.

[ECLI:NL:RVS:2018:445](#)

[Naar inhoudsopgave](#)